

CLUB TENNIS TORELLÓ

(1973-2023)

**MIG SEGLE AL SERVEI
DE LA VALL DEL GES**

Autor: Toni Traveria

Disseny-maquetació: Cris Bruch

Impressió: Nirtaca SL

Dipòsit legal: DL PM 01435-2023

ÍNDIX

Pròleg de l'alcalde de Torelló

Felicitació del President de la Federació Catalana de Tennis

Capítol 1. El context històric i els orígens del Club

Capítol 2. L'Escola de Tennis, pilar fonamental

Capítol 3. El torneig internacional Joan Mir i l'ITF, fites del Club

Capítol 4. Principals èxits competitius (individuals i col·lectius)

Capítol 5. El Club Tennis Torelló, més que un club esportiu

Capítol 6. El club a l'actualitat. Actes del cinquantenari

Capítol 7. Noms propis del club

PRÒLEG DE L'ALCALDE DE TORELLÓ

Que una entitat celebri l'aniversari, recollint en un llibre el més significatiu dels últims cinquanta anys, és una prova de la voluntat de tenir present els orígens per a poder-se projectar amb força cap al futur. Això sol ja és meritori, però encara té més valor si al acabar-ne les pàgines un s'adona de l'evolució aconseguida en aquestes cinc dècades.

No cal dir que el Club Tennis Torelló és una de les entitats esportives més importants a nivell local, però si que cal destacar com és de coneguda, també, a tot el país. Ho és per ser seu de dos torneigs internacionals, però també per la seva història i la seva manera d'entendre aquest esport. Combinant l'ambició amb la humilitat, els grans noms amb una escola de tennis que és el cor del club, la part esportiva i la part social. La identitat amb les ganes de compartir-la amb tothom.

De la meua etapa de president en guardo un record molt significatiu de tot això. Una presentació del Torneig Joan Mir a les instal·lacions del Reial Club de Tennis Barcelona durant el Godó, en un dinar on compartia taula amb els representants de tots els clubs de Catalunya que acollien tornejos internacionals, vuit en total. Quasi tots clubs grans molt diferents al nostre. Un reconeixement, doncs, a tots els que durant anys havien fet créixer el club fins a asseure'l en aquella taula. El millor de tot, però, va ser veure quan, al cap de pocs dies, ja en dates del Joan Mir a Torelló, els jugadors ens reconeixien aquesta diferència, al dir-nos que poques pistes amb vistes com les nostres, i més important encara, que enlloc trobaven un ambient tan acollidor i familiar.

Moltes felicitats pel cinquantè aniversari. Que en vinguin molts més i que siguin per mantenir aquesta identitat, i que amb ella es doni a conèixer la de Torelló, arreu del país quan els nostres jugadors s'hi desplacen o als que ens visiten. És un orgull.

Marçal Ortuño

Alcalde de Torelló i expresident del Club Tennis Torelló

FELICITACIÓ DEL PRESIDENT DE LA FEDERACIÓ CATALANA DE TENNIS

El món del tennis ha evolucionat molt des d'aquell llunyà 7 d'abril de 1973, quan es va fundar el Club Tennis Torelló, gràcies a l'empenta d'un grup de joves del municipi. I el Club Tennis Torelló és un clar exemple d'aquesta evolució, sent avui dia, no només una de les entitats de referència d'Osona i de la Catalunya Central, sinó també del país. Com a president de la Federació Catalana de Tennis, no puc més que transmetre-us l'orgull que representa per al conjunt del tennis català comptar amb una entitat com la vostra, que a més sempre ha mostrat una especial sensibilitat per la formació i ha estat sempre al costat de la Federació.

Sou també referència en l'organització de competicions internacionals, amb el torneig Joan Mir com a torneig destacat. Sens dubte, heu posicionat aquest torneig com un dels més importants dins el circuit internacional juvenil, i grans icones del tennis català, com Albert Ramos o Paula Badosa, han fet història a les vostres pistes. A més, aquest torneig és un sentit homenatge que any rere any reteu a qui fou president del club i gran impulsor de la vostra Escola de Tennis, en Joan Mir. Segur que en Joan està ben orgullós de la feina que feu i gaudeix com el que més veient els partits, allà on sigui.

Per tot això, amb motiu de la celebració dels cinquanta anys d'història del club, us volem transmetre tot el reconeixement pel vostre bagatge esportiu, social i per treballar en pro del tennis incansablement, sempre al costat de la Federació i del conjunt de les institucions. Reconeixement, en definitiva, perquè sou un club viu, un club que continua treballant i sent referència esportiva i social. Per molts anys, amics del Club Tennis Torelló!

Jordi Tamayo De Winne

President de la Federació Catalana de Tennis

1

EL CONTEXT HISTÒRIC I ELS ORÍGENS DEL CLUB (1973)

El Club Tennis Torelló va ser fundat el 1973, quan Espanya vivia les acaballes del franquisme (el dictador Francisco Franco va morir el 20 de novembre de 1975) i l'esport era una de les poques opcions d'oci que tenia la societat de l'època. La televisió n'era una altra, si bé aleshores només es podien sintonitzar dos canals, la primera cadena i la UHF; programes com *Estudio, estadio* (estrenat el 1972, amb un apartat conegut com la Moviola, en què es repetien a càmera lenta les jugades polèmiques de la jornada de la Primera Divisió de futbol), *Un, dos, tres* (estrenat el 1972), *El Gran Circo de TVE* (estrenat el 1973) o *Un globo, dos globos, tres globos* (des de 1974), entraven a totes les llars. Fins a l'any 1973, no es va implantar l'emissió en color, de manera que fins llavors tot el que es veia a la televisió era en blanc i negre.

La confluència entre esport i televisió va propiciar que el tennis, que a principis dels anys seixanta era un esport semidesconegut, anés guanyés notorietat i popularitat, sobretot a través de la figura de Manolo Santana, que es va erigir en gran promotor d'aquest esport a tot Espanya: hi ha qui encara recorda les finals de la Copa Davis (Austràlia-Espanya) dels anys 1965 i 1967 i la mítica expressió *Entró, entró*, del periodista de TVE Juan José Castillo.

Amb tot, als anys setanta el tennis continuava essent un esport d'elit, i -per això mateix- els practicants eren escassos. En aquella dècada, destacaven noms com Ilie Nastase (va acabar el 1973 com a número 1 del món), Rod Laver, Arthur Ashe, Björn Borg, Jimmy Connors o Guillermo Vilas. Entre les dones, Chris Evert i Martina Navratilova es disputaven la condició de número u mundial. El millor jugador espanyol dels setanta va ser Manuel Orantes, que va agafar el relleu de Santana. El protagonisme del tennis català a tot Espanya era indubtable, amb noms molt destacats com els del mateix Orantes (encara que nascut a Granada, sempre ha residit a Barcelona), Joan Gisbert, Jaume Bartrolí, José Luis Arilla o Andreu Gimeno. A Osona, des de 1948 funcionava el Club Tennis Vic, com a gran referent tennístic comarcal.

En aquest context, va ser quan es van posar els fonaments del Club Tennis Torelló. Era el 1971 quan el llavors delegat d'Esports de l'Ajuntament de Torelló, Josep Casellas, va pensar en un projecte per fer unes pistes municipals de tennis. Va parlar amb diversos aficionats locals en aquest esport; entre altres, amb el farmacèutic Ramon Prat. Descartada l'opció de les pistes municipals, es va decidir de tirar endavant amb la iniciativa privada, a través d'una Junta Gestora, que es reunia a Can Pietx, per constituir un club "obert a tothom, amb l'esperit de fer poble i proporcionar esplai a qui ho necessiti".

Com molt bé reflecteix el llibre *Club Tennis Torelló. 25 anys d'història*, escrit per Bet Soldevila i Fina Badia, la creació de l'entitat no va ser un procés fàcil, sinó un camí llarg i no exempt de dificultats.

Es van constituir cinc comissions de feina: econòmicoadministrativa, esportiva, de relacions públiques i propaganda, d'obres i projectes, i la de redacció dels estatuts i emissió dels títols de propietat. L'aparellador Miquel Ricart assumiria el projecte arquitectònic, mentre que el disseny de l'escut va correspondre a Antoni Autet. Tots dos van treballar de manera altruista. A més de pistes de tennis, es pensava ja inicialment de fer-hi piscina, parc infantil, frontó i local social, espais que anirien arribant al llarg dels anys i... de dècades.

En tot cas, la qüestió primordial a plantejar-se era la ubicació del nou club. Entre les diferents opcions de compra, finalment l'escollida van ser els terrenys del mas La Campaneria, propietat de les germanes Torrents, al terme municipal de Sant Vicenç de Torelló.

Per altra part, una altra qüestió primordial a abordar va ser la redacció dels estatuts del Club, estructurats inicialment en sis capítols i 53 articles. Els estatuts inicials es van haver de modificar el 1974 per tal d'adequar-se als requeriments de la Federació Catalana de Tennis. Posteriorment, es van modificar novament, en aquest cas per adequar-se a la nova Llei de l'Esport de Catalunya.

La data oficial de constitució del Club Tennis Torelló és el 7 d'abril de 1973, que és el dia que es va celebrar l'Assemblea Constituent de l'entitat. Ja des d'un principi, el Club es va erigir en una entitat de marcat caràcter popular. Per aquest mateix motiu, els títols de propietat es podien adquirir per 7.000 pessetes, quantitat força econòmica si es compara amb altres clubs de la comarca.

Pel seu interès històric, es reproduceix literalment l'entrevista de què va ser objecte Ramon Prat, primer president del Club Tennis Torelló, a la primera edició de la revista *Joc, set, partit*, publicada el febrer de 2004.

-Eren quatre amics que un bon dia es van trobar a Can Pietx i van decidir embolicar-se a fundar un club de tennis...

-Home, no va ser ben bé així, ja que la idea inicial va venir donada per en Josep Casellas, que aquell moment era delegat d'Esports de l'Ajuntament i proposava fer unes instal·lacions municipals. Estem parlant de l'any 1971. La cosa no va prosperar ja que s'havien de fer per aquí on ara hi ha la zona esportiva i no hi havia possibilitat d'ampliacions posteriors per manca d'espai. Va ser llavors que vam seguir amb el projecte enfocant-ho ja com a club privat. Es va crear una Junta Gestora formada per Ramon Prat, Jaume Pujol, Francesc Roqué, Antoni Autet, Ramon Pous, Àngel Fabregó, Josep M. Cullerell, Pere Viñoles, Pere Sellarès, Joan Coma, Joan Madaula, Jacint Vila, Josep Casellas, Dolors Ferran i Teresa Solé, i vam començar a treballar-hi.

-Si poguéssim recular en el temps i tornar de cop a l'any 70, estaríem en una casa de pagès anomenada Mas Cas Xisquet, sense aigua, ni llum ni telèfon. ¿Com es fa perquè s'acabi convertint en un restaurant, pistes de tennis, gimnàs, vestidors, dutxes i piscina?

-Doncs amb una colla de gent amb ganes de treballar i que hi ha posat molta dedicació. He de dir que jo soc una mica pessimista de mena, i més d'una vegada pensava que tant de bo tot sortís bé, ja que ens estàvem embolicant en un projecte de força envergadura. Ja tenia confiança en l'esdevenidor, però penso que la sort és que comptava amb el suport d'un equip de gent molt treballadors i compromesos amb el que estàvem fent.

-Ja tenim en marxa el Club de Tennis... a Sant Vicenç!

-És que al principi el que buscàvem eren uns terrenys que estiguessin ben situats als afores del poble, amb vista i amb possibilitats d'ampliacions posteriors si la cosa anava prosperant, com així ha estat. Ens vam decidir per aquests i resultat que eren al terme de Sant Vicenç. Això no suposava cap entrebanc per al projecte.

-De passada es posen a treballar per trobar aigua al mateix terreny, com si res...

-Home, el tema de l'aigua era una cosa primordial. Com que el subministrament havia de venir de Sant Vicenç era una mica complicat, i mentre es feien gestions perquè vingués de Torelló ens vam posar a buscar aigua, per si estàvem de sort i en trobàvem al mateix lloc. Ens hi vam passar tot un dia foradant! Recordo que cap al tard ja me n'havia anat, quan se'm presenten a casa en Ton Autet i en Josep Adam. Estaven tan esverats que vaig pensar, ja està, ha passat alguna desgràcia! Però no, resulta que els que encara s'havien quedat una mica més, per fi, van veure com trobaven un pou d'aigua, i venien a dir-m'ho entusiasmats! Vam tornar cap allà, que ja era fosc, i sí, havíem trobat aigua.

-Quins projectes tenien, esportivament parlant?

-L'únic objectiu que podíem tenir quan vam començar era de fer unes pistes perquè els aficionats hi poguessin jugar, però he de dir que a mida que ens anàvem consolidant vam començar a fer algun torneig que altres clubs amb més anys de funcionament no havien fet. Amb això vull dir que anàvem a poc a poc, però sense parar.

(...)

Membres de la primera Junta Directiva

Com bé explica Ramon Prat, el fet que els terrenys on es farien les pistes tinguessin abastiment d'aigua era una qüestió crucial, fonamental. Bet Soldevila i Fina Badia ho expliquen amb detall en el llibre dels 25 anys del Club. "Aprofitant que la Vitri estava construint la seva empresa a l'altra banda de la via del tren, es van fer gestions per fer arribar les conduccions d'aigua de la població de Torelló a les instal·lacions del club.

Però el fet que la propietat del mas Can Xisquet es trobés en terme municipal de Sant Vicenç va alentir-ne els tràmits. La dificultat es trobava en el fet que s'havia de portar l'aigua des de Sant Vicenç, i això era complicat a causa de la distància i, des del club, es veia més factible portar-la des de Torelló. D'aquí que, mentre es solucionava l'arribada de l'aigua del servei municipal, la Junta Directiva tingués interès a trobar-ne a la mateixa propietat”.

En paral·lel al condicionament dels terrenys adquirits i a la construcció de les pistes, que van anar a càrrec d'Antoni Bustins, es va decidir la rehabilitació del mas Can Xisquet; l'altra opció era derrocar-lo.

El 22 de setembre de 1974 es va fer la inauguració oficial de les tres pistes, estrenades amb partits corresponents al primer Torneig Rocaprevera, entre jugadors del Club Tennis Torelló i el Club Tennis Vic. Posteriorment, el novembre i desembre les pistes van acollir el primer Campionat Social del Club. En aquells moments, el Club tenia 230 socis.

Coincidint amb les finals de la tercera edició del Campionat Obert de Rocaprevera, el 7 de novembre de 1976 es va fer la inauguració del local social del Club, de la mateixa manera que també es van estrenar les instal·lacions d'aigua i llum als vestidors i a una de les tres pistes. L'any 1977 es va habilitar un camp per a la pràctica de la petanca, si bé aquest esport no va acabar d'arrelar mai prou. Així mateix, va començar a funcionar l'Escola de Tennis. *(Cal veure el capítol dedicat monogràficament a l'Escola).*

El 1980 es va inaugurar el frontennis (se n'havia començat a parlar tres anys abans) i la pista central, amb partits d'estrena entre el torellonenc Àngel Fabregó i el vigatà Carles Bosoms, a la categoria masculina, i entre Maria Anglada i Montse Sala. També hi va haver enlairament de globus aerostàtic, actuació de les majorets de Sant Hipòlit de Voltregà i parlament del president, Joan Dot.

El 1984, la Junta Directiva, encapçalada per Ramon Soler, va decidir abordar l'ampliació de les instal·lacions (per construir-hi dues noves pistes de tennis), la remodelació del local social, l'ampliació de vestidors i la millora del parc infantil i del camí d'accés al Club. El 1985, es va fer efectiva la compra dels terrenys i les millores referides. Tot plegat, amb un cost d'uns nou milions de pessetes. L'adquisició del terreny i les obres posteriors es van sufragar amb una derrama dels socis i també gràcies a una aportació que va fer la Diputació de Barcelona: el Club Tennis Torelló va ser l'únic club esportiu privat d'Osona a rebre aquest tipus d'ajut. El cas és que les dues noves pistes (4 i 5) es van inaugurar l'octubre de 1986.

El 1988, el Club tenia 398 socis. Aquell any es va tirar endavant l'ampliació de les dependències del local social i la construcció dels vestidors. Les noves dependències es van inaugurar el 20 de maig de 1990, amb diferents partits d'exhibició i l'assistència de representants de la Generalitat de Catalunya, i dels alcaldes de Torelló i de Sant Vicenç, Andreu Rifà i Francesc Xavier Colomer, respectivament.

El 1998, amb motiu del 25è aniversari del club, i sota la presidència de Joan Mir, es van celebrar diverses activitats commemoratives. Entre altres coses, el 17 de maig, coincidint amb la Fira de Sant Isidre, es va fer l'ofrena d'un banderí del Club a la Verge de Rocaprevera. D'igual manera, a les dependències de l'entitat es va poder visitar una exposició fotogràfica per repassar-ne l'evolució des dels inicis, i es va posar en marxa una campanya de captació de socis, que va resultar un èxit.

2

L'ESCOLA DE TENNIS, PILAR FONAMENTAL

L'Escola de Tennis del Club va posar-se en marxa el 22 d'octubre de 1977, amb l'objectiu d'aconseguir fites humanes i esportives importants. Els primers directors van ser-ne Joan Sadurní (pare) i Joan Vinyeta, i la direcció esportiva va anar a càrrec d'Àngel Fabregó i Francesc Yebra. Els primers temps, es va rebre assessorament tècnic del Club Tennis Vic.

Com es relata en el llibre *Club Tennis Torelló. 25 anys d'història (1973-1998)*, el primer any l'alumnat disposava de dos nivells de classes: bàsic i superior. “En el primer, els alumnes aprenien la tècnica fonamental dels cops i, una vegada superat aquell nivell, aprenien, en el nivell superior, el perfeccionament dels cops fonamentals i els cops complementaris. Les classes pràctiques s'alternaven amb classes teòriques, que es realitzaven amb suport filmogràfic. Les condicions per inscriure's eren tenir entre deu i divuit anys i sol·licitar la llicència de la Federació Catalana de Tennis”.

Des dels orígens i encara a dia d'avui, l'Escola de Tennis és un dels grans pilars del Club. El 22 d'octubre de 2017 se'n va celebrar el 40è aniversari. L'acte va tenir la presència d'expresidents, de membres de juntes directives anteriors, exdirectors tècnics, extècnics, exalumnes i, és clar, la Junta Directiva del moment en ple, encapçalada pel president, Marçal Ortuño.

El director, Joan Sadurní, va fer un repàs de l'evolució del Club. Així mateix, hi va haver una exhibició (molt original i divertida) a càrrec d'alumnes que, en un moment o altre, han participat a l'Escola. El berenar final va estar amenitzat per en Xisquet, la mascota del Club.

Si l'Escola és el que és a dia d'avui és gràcies a l'aportació de moltes persones que hi han posat, al llarg dels anys, el millor d'elles mateixes per anar construint un dels grans pilars en què es fonamenta el

Club Tennis Torelló. A les següents línies, es reproduïxen les paraules que, amb caràcter retroactiu o sobre la realitat actual, han expressat algunes (impossible tenir-les de totes) d'aquestes persones rellevants en la constitució, evolució i consolidació de l'Escola de Tennis. Són, per aquest ordre, Àngel Fabregó, Jordi Alberch, Ramon Picas, Marta Autet, Joan Sadurní i Míriam Rosell, tots ells amb vincle directe amb l'Escola, ja sigui com a responsables, com a presidents o com a alumnes.

Així, Àngel Fabregó en recorda els inicis: “Els membres de la Comissió Esportiva (Ramon Pous, Joan Sadurní Serrat, Quico Yebra i jo mateix) vam organitzar algun campionat i, sobretot, l'Escola de Tennis; a la qual en aquells temps només s'hi apuntaven nens. Quico Yebra i un servidor vam portar-la el primer any i de seguida hi van entrar joves amb moltes possibilitats: recordo, entre altres, els germans Jordi i Joan Alberch, Josep Maria Canadell, Xavi Viñolas... En tot cas, l'Escola de seguida va tenir molta acceptació i èxit. Jo hi vaig estar com a monitor el primer any i, ara, vista la seva trajectòria, he de dir que n'estic molt orgullós. Va ser molt important el fet que des del primer moment l'Escola s'enfoqués en la progressió dels joves. Per aquest fet, el Club ha guanyat moltes vegades el Campionat Comarcal. Realment, el nivell tennístic aconseguit ha estat molt important. S'ha de destacar a més que diversos joves del nostre club han pogut estudiar en universitats americanes, gràcies al bon nivell tennístic assolit en el pas per l'Escola de Tennis del Club”.

Jordi Alberch, de la seva banda, relata: “En tornar del servei militar, el 1981, em vaig dedicar a l’ensenyament com a monitor, juntament amb Ramon Picas. Tots dos vam ser dels primers a obtenir la titulació de monitors, que expedia la Federació Espanyola. Per a mi, ser monitor de tennis en el Club es va convertir en una segona feina. En un principi, gairebé tots els alumnes eren nens, si bé ja hi havia alguna nena. Jo sempre he pensat que, de la mateixa manera que hi va haver persones que ens van ensenyar a jugar, també nosaltres havíem d’intentar ajudar la gent jove en un principi i, més tard, també amb adults. Vaig ser el primer a fer classes per a gent gran, i va ser una molt bona experiència, si bé l’ensenyament als nens sempre té un extra. El meu vincle com a monitor a l’Escola es va allargar fins al 1999. L’Escola sempre ha estat molt important per al Club. Va ser la base per incorporar nous socis i s’anés creant un bon ambient de tennis, a través també d’equips integrats per la mainada. Valors? Nosaltres plantejàvem l’ensenyament del tennis des d’un punt de vista integral, i el primer que vam voler sempre va ser que fossin bones persones i educats. Volíem, és clar, que els nens i nenes fossin competitius, però sobretot que fossin bones persones”.

Igualment, Ramon Picas explica amb detall la manera de funcionar de l'Escola i els esquemes de treball que s'hi van anar adaptant. “Com a responsable de l'Escola, jo hi acudia tres dies a la setmana (dissabte al matí i dues tardes entre setmana; ho compaginava amb la feina de Ripoll) i tenia l'ajut de joves aficionats. Poc a poc vam anar professionalitzant i sistematitzant els entrenaments, i els passava esquemes de treball. En aquest sentit, em passava molta informació Juan Jaramillo, amic meu de Florida, director general de l'acadèmia de Nick Bolletieri, que passava per ser la més reconeguda del món. En aquells temps, a Torelló, hi havia molts nens a la pista (una quinzena), era una escola més social que esportiva, podríem dir. A mesura que la Junta va anar tenint més inquietuds, vam anar fent passes endavant. Jo em movia molt (era la il·lusió de la meua vida), acudia a simpòsiums i xerrades de tot tipus vinculades al tennis, tenia molts contactes. Vaig participar en la creació de l'Associació de Professionals del Tennis de Catalunya”.

D'altra banda, relata: “Com que vaig arribar a estar en nou clubs diferents, vaig idear agrupar els joves de diferents clubs segons el nivell. Per exemple, en aquest sentit, vaig ajuntar la Marta Mir amb noies de Sant Hipòlit, Ripoll i Campdevàrol. Aquest fet va ser un salt qualitatiu important per als jugadors i jugadores. Així va sorgir l'Escola de Competició, amb la introducció que vam començar fent a Ripoll i després (per voluntat i exprés desig del president Joan Mir) a Torelló. En època de Joan Mir com a president, també es va fitxar Joan Sadurní i Adam Falgueras per portar el grup de competició.

Recordo també que, en època de Lluís Dachs com a president, li vaig comentar que era important fer en el Club una pista de pàdel, que ja començava a entrar amb força. Al principi, el pàdel era vist com un intrús dins dels clubs de tennis, quan en realitat ajuda a dinamitzar-los, com també va fer a Torelló, per exemple, el gimnàs o la piscina”.

Per últim, Picas es refereix a la formació en valors, que ha estat sempre una constant a l'Escola de Tennis del Club. “L'ensenyament del tennis era la raó de ser de l'Escola, és clar. Però també teníem establertes determinades normes de comportament, cosa molt important, bàsica. Per exemple, jo no deixava que cap entrenador (jo, el primer) fumés davant dels nens a cap banda del Club. Tampoc no deixava que cap entrenador prengués una cervesa davant d'ells. Ho tenien prohibit, i ho sabien. Igualment, tampoc no deixava dir renecs. És més, si en deien, els posava una multa, que s'havia de pagar (no recordo si eren 10, 15 o 25 pessetes). Alguns pares, al principi, ho consideraven exagerat i deien que no podia ser. Jo els responia: “No pot ser, no: serà!!!”. Aquelles pessetes es guardaven en una guardiola, i a final de temporada, anàvem a berenar. Jo tenia molt clar que nosaltres érem la imatge del Club per a aquells nens. Et podien arribar a tenir com un ídol, i si l'ídol cau... malament”.

Com a presidenta que va ser del Club, Marta Autet recorda: “En relació amb l’Escola, pensàvem que la competició era molt important, però sense arribar a comprometre el futur de la mateixa escola. Un club com el nostre havia d’aconseguir-ne l’equilibri; nosaltres la vam voler impulsar amb força, reforçant-ne els valors (redactant i aplicant la visió, la missió i el codi ètic). En aquest terreny, l’ascens a la primera categoria del Trofeu Joan Mir, l’any 2015, va ser una gran fita per a nosaltres, amb l’apadrinament del Reial Club Tennis Barcelona. També el fet d’aconseguir una col·laboració amb l’Acadèmia Galindo, als Estats Units, va ser una qüestió prou destacada, de manera que nens i nenes del club van poder fer *summer camps* a les seves instal·lacions i aconseguir beques d’estudi al país”.

Fruit del seu llarg vincle amb l'Escola i amb el Club, en qualitat d'actual director, des de 1993, Joan Sadurní afirma: “L'Escola és la font d'entrada de molts socis. Només per aquest fet, ja té gran importància. A través de l'Escola, els nens i les nenes es vinculen al Club, de manera que els seus pares sovint se'n fan socis. Més enllà de la faceta esportiva, es promouen valors, educació i un aprenentatge per al tennis, per a l'esport i per a la vida. A l'Escola de Tennis, a part d'ensenyar a jugar a tennis, fem moltes activitats: colònies, estades, sortides... A més, en el Club donem molta importància als equips, a pesar de ser un esport individual. Es competeix en campionats de Catalunya, lligues catalanes, lligues provincials. Es fomenta molt la convivència, de manera que tots junts formem la família del Club Tennis Torelló”.

Finalment, la presidenta actual, Míriam Rosell, reflexiona sobre la importància de l'Escola de Tennis en aquests termes: “L'Escola, sens dubte, és una de les parts més importants del Club. Tots hi anem a aprendre a jugar a tennis, però més enllà d'això, gràcies als entrenadors i entrenadores i als companys i companyes, hi adquireixes uns valors que et serveixen per a la vida. Passes tantes estones amb els entrenadors i entrenadores, que hi acabes compartint les teves preocupacions fora de la pista. D'altra banda, és molt gratificant escoltar comentaris elogiosos de gent de dins i de fora del Club en el sentit que l'Escola (i, de fet, tot el Club) té un ambient que no es respira a altres clubs. És una cosa a valorar. Diré per exemple que les noies amb qui entrenava quan tenia 11 anys encara són amigues meves a dia d'avui, com també ho són els dos nois amb qui vaig començar a entrenar. Amistats per a tota la vida. I és el bon record que et queda. Em demanes resultats de quan tenia 11, 12, 13 o 14 anys i no et sabia recordar; en canvi, sí que recordo perfectament els viatges que hem fet amb aquests companys i companyes del Club”.

3

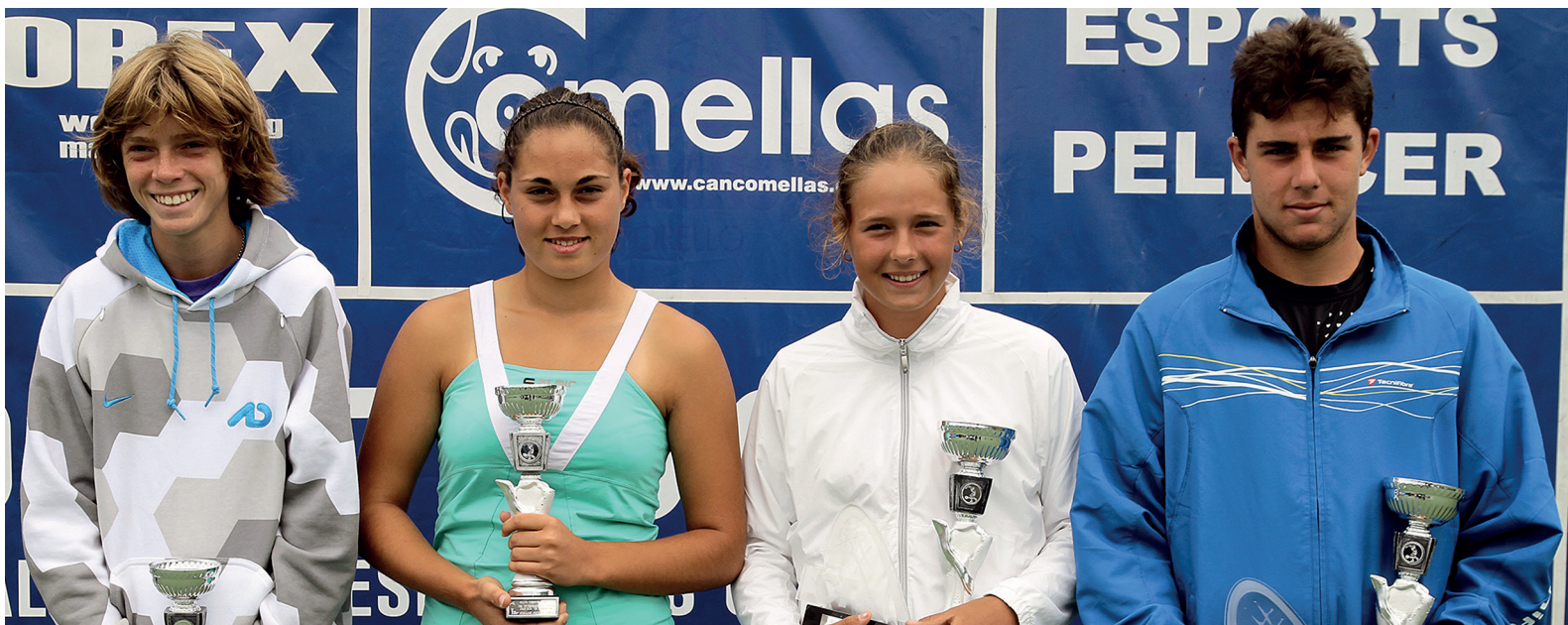
EL TORNEIG MEMORIAL JOAN MIR I L'ITF, FITES DEL CLUB

La Federació Europea de Tennis va adjudicar al Club Tennis Torelló el torneig europeu sub 16 Joan Mir, *In Memoriam*. L'entitat ho havia demanat perquè entenia que un torneig d'aquestes característiques era el millor homenatge que es podia fer a qui havia estat un dels primers president del Club, Joan Mir, mort en accident el 2002.

La primera edició del torneig, puntuable per al rànquing sub-16, es va disputar el setembre de 2003. Hi van participar 29 jugadors i 31 jugadores d'arreu d'Europa. En el decurs de la competició, es van celebrar dos clínics per als nens i nenes de l'Escola de Tennis. Atesa l'envergadura de l'organització, es varen articular sis comissions de feina.

A la categoria masculina, va guanyar el català Pere Riba, que es va imposar al lituà Ernest Gulbis (6-3, 6-3), i la categoria femenina va guanyar la russa Natalia Orlova, en imposar-se a la catalana Rebeca Bou (6-7, 7-5 i 6-2). La gran sorpresa de la competició la va protagonitzar l'osonenc Albert Brugués, que va arribar fins a semifinals. Per part del Club Tennis Torelló, van competir-hi Elisenda Teixidó, Mariona Mir, Laura Rodríguez, Antonella Mandón, Júlia Comas i Neus Colomo.

Campions i finalistes de l'edició 2011

Un punt d'inflexió important va ser el fet que, el 2014, la Federació Europea de Tennis va comunicar al Club Tennis Torelló que el torneig passava a enquadrar-se a la categoria la primera categoria internacional sub-16. En aquest sentit, tant la Federació Europea de Tennis com la Federació Espanyola van valorar molt positivament la trajectòria i la bona organització del torneig al llarg de les 12 primeres edicions. Així, el Club Tennis Torelló es convertia en un dels dos únics clubs a l'Estat espanyol a tenir un torneig sub-16 de la primera categoria.

Andrey Rublev

Paula Badosa

Per a Joan Sadurní, no hi ha dubte que “el torneig Joan Mir és l’emblema esportiu del Club Tennis Torelló. Arran de la desgràcia de la mort del president Joan Mir, des del 2003 el Club organitza aquest torneig internacional en el seu honor i la seva memòria. Hi ha participat i hi participa gent de tot el món, nois i noies que en alguns casos han estat *top tens* mundials, com és el cas d’Andrey Rublev o Paula Badosa. A més, és una plataforma per donar a conèixer el club, tant a Catalunya (on som més coneguts) com a l’àmbit estatal i internacional. Des que se celebra el Joan Mir, la projecció del Club ha crescut d’una manera molt important. El torneig Joan Mir i l’ITF, que es va iniciar el 2020, són la cirereta del pastís”.

Ksenia Efremova

Arnau Dachs

Daria Kasátkina, campiona del 2011

Presentació del Torneig Joan Mir

El torneig ITF, en efecte, se suma al Joan Mir per elevar la transcendència internacional del Club Tennis Torelló, en ser-ne seu de del 2020. Sadurní n'explica l'origen: “A causa de la pandèmia, no es va poder celebrar aquell any el Joan Mir, de manera que semblava que l'ITF seria només un torneig puntual d'un any, en substitució provisional del Joan Mir. Però al final s'ha quedat i ara organitzem dos tornejos de gran envergadura. Per fer-los possible, cal molta feina, i per això s'ha de destacar la labor i la implicació de tot el personal del Club”.

Torneig ITF

Més enllà d'aquests dos grans emblemes competitiu (el Joan Mir i l'ITF), el Club Tennis Torelló ha organitzat un munt de campionats de gran envergadura, que han requerit el millor del Club per estar a l'alçada de les diferents competicions. En aquest sentit, els principals organitzats al Club Tennis Torelló en el segle XXI (des de l'any 2000, per tant) són els següents:

2003 Campionat de Catalunya 2a categoria

2004 Trofeu Sport Gooffy

2005 Campionat de Catalunya infantil-memorial Manuel Alonso

2006 Campionat de Catalunya benjamí

2007 Campionat de Catalunya sub11

2007 Campionat d'Espanya cadet

2013 Campionat de Catalunya 2a categoria

2016 Campionat de Catalunya 3a categoria

2022 Campionat de Catalunya 2a i 3a categoria

2023 Campionat de Catalunya 2a i 3a categoria

En tot cas, amb caràcter anual i sense faltar mai a la seva cita amb el calendari tennístic, el Club organitza també el Torneig Ramon Prat i les 12 Hores de Tennis.

El torneig Ramon Prat se celebra com a tal des de l'any 2014, la primera quinzena de juliol. Hi participen entre 100 i 200 jugadors i jugadores cada any, de les categories benjamí, aleví, infantil, cadet i júnior. El Ramon Prat va agafar el relleu del Circuit Juvenil d'Estiu, que se celebrava en el Club des dels anys vuitanta.

Torneig Ramon Prat

De la seva banda, les 12 Hores de Tennis es van començar a disputar l'any 1994, i s'han anat celebrant ininterrompudament. En un principi, tenia lloc l'11 de setembre, però els darrers anys s'ha passat al 12 d'octubre. És una trobada més social que competitiva, que es juga en la modalitat de dobles. No guanya mai una parella (que pot ser masculina, femenina o mixta i entre membres d'edats diverses), sinó l'equip que hagi sumat més puntuació en els seus partits. És una diada que tradicionalment genera un gran ambient en el Club i que acaba amb una botifarrada.

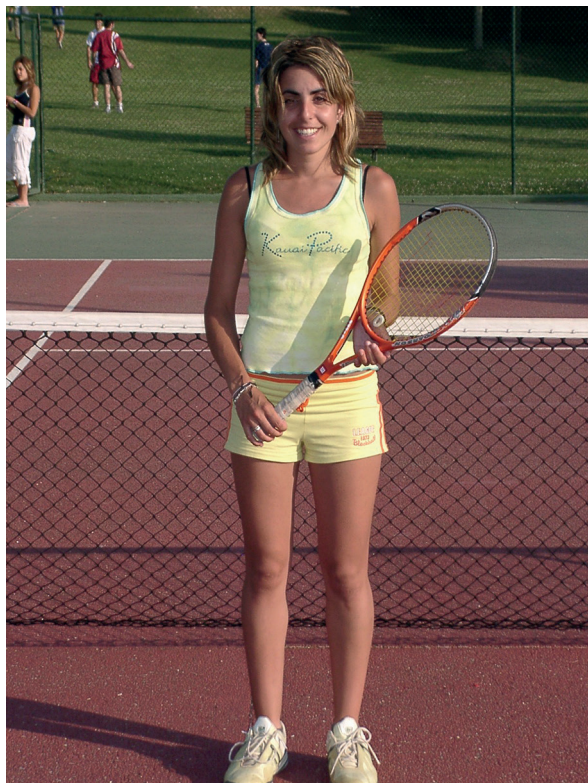
A més, des de l'any 2010, el Club celebra les 12 Hores de Pàdel, amb el mateix esperit. En aquest cas, no hi ha una data fixa de celebració.

4

PRINCIPALS ÈXITS COMPETITIU (INDIVIDUALS I COL·LECTIU)

A través dels seus jugadors i jugadores, de manera individual o per equips, el Club Tennis Torelló ha aconseguit al llarg de la seva història cinquantenària importants fites competitives, que han confirmat la bona feina de base que es porta a terme, des del primer dia, a l'entitat. Pel que fa als principals èxits aconseguits per tennistes del Club els darrers anys, destaquen:

Marta Mir: Entre les categories alevina i júnior sempre va estar entre les quatre millors d'Espanya. Jugadora de la Selecció espanyola.

Míriam Rosell: Campiona de Catalunya cadet. Jugadora de la Selecció catalana.

Ernest Alberch: Campió de Catalunya sub15.

Arnau Dachs: Guanyador del Torneig Joan Mir i amb punts ATP.

Marc Ramfrez: Finalista de la Babolat Cup, fase catalana.

Lluc Mir: Primer jugador que aconsegueix punts ATP amb llicència del Club Tennis Torelló.

Quant als equips que han aconseguit els èxits més rellevants al llarg del segle XXI per al Club, s'ha de destacar:

+35 anys femení. Campió de Catalunya categoria argent any 2000.

Infantil femení. Campió de Catalunya categoria argent 2001.

Campiones de Catalunya tercera categoria 2003.

Infantil masculí. Campió de Catalunya categoria argent any 2004.

Infantil masculí. Subcampió de Catalunya categoria or i 4rt d'Espanya 2005.

Júnior masculí. Campió de Catalunya categoria argent 2013.

3a categoria masculí. Subcampió de Catalunya categoria argent 2014.

+30 anys masculí. Subcampió de Catalunya categoria argent 2018.

Infantil femení. Subcampió de Catalunya categoria argent 2022.

Aleví femení. 3r classificat Campionat de Catalunya categoria or i setzens de final al Campionat d'Espanya 2022.

Campions de Catalunya 3a categoria.

També a la disciplina del pàdel, incorporada al Club el 2010, el Tennis Torelló ha conquerit fites competitives importants, com ara el Campionat de Catalunya absolut femení de tercera categoria el 2019, d'una banda; i el Campionat de Catalunya de dobles mixtos el 2023.

5

EL CLUB TENNIS TORELLÓ, MÉS QUE UN CLUB ESPORTIU

D'ençà de la seva constitució, el 1973, el Club Tennis Torelló ha tingut sempre la voluntat i el compromís de promocionar i difondre el tennis al municipi, a la Vall del Ges i a la comarca. Però més enllà d'això, el Club no ha renunciat a fer més àmplia l'oferta esportiva en el seu recinte quan l'ocasió ho ha propiciat.

Així, gairebé dels orígens del Club data la introducció de la petanca, que va anar perdent pes amb els anys. També el futbol sala ha estat present a les instal·lacions del Tennis Torelló. Durant molts anys, la pista poliesportiva n'ha acollit partits. A més, un equip de l'especialitat del Club Tennis Torelló va participar, en el seu moment, en el Campionat Comarcal d'Osona.

En aquest mateix àmbit, la progressiva incorporació al Club de la piscina, el gimnàs i les pistes de pàdel han contribuït a fer-lo més gran i a la captació de nous socis. El 1984, juntament amb altres obres d'envergadura, la Junta Directiva va reobrir l'opció de construir una piscina. Hi va haver un intens debat entre partidaris i contraris a la iniciativa. Finalment, es va descartar, si bé anys més tard la piscina va ser una realitat en el Club. Concretament, va ser el 1991. El 2018, les piscines van ser objecte d'una remodelació total: tan sols es van mantenir els vasos de la piscina gran i petita, i la resta es va reformar completament amb un nou disseny que implicava la connexió de les dues piscines amb diferents nivells de profunditat d'aigua.

Inauguració de les piscines remodelades

El director del Club, Joan Sadurní, explica: “La piscina -inaugurada el 1991-, el gimnàs -estrenat l'estiu de 1997- i el pàdel -amb entrada al Club el 2010- són molt importants, vitals per complementar el tennis. Els clubs que només han apostat pel tennis han patit molt. Per exemple, nosaltres tenim socis que ho són només per fer ús de la piscina a l'estiu. Som dels primers a obrir portes, tant a la Vall del Ges com a la comarca. Obrim a principis de juny i roman oberta fins a l'11 de setembre”.

D'altra banda, des de principis de 2018, el Club gestiona directament el bar, que fins llavors sempre havia estat llogat a persones externes. D'aquesta manera, la Junta pretenia oferir un millor servei al soci i al client i convertir l'espai en l'autèntic local social del Club. El canvi ha optimitzat el servei, de manera que els interessos del local i els del Club s'han integrat i van en la mateixa línia, quant a horaris i dies d'obertura i preus.

En el calendari social del Club Tennis Torelló, hi ha perfectament marcades dates molt assenyalades, i ja plenament consolidades. És el cas del Carnaval, de les Colònies-Sortides de Setmana Santa, del Casal d'Estiu i del Sopar Social.

El Carnaval de Torelló és famós arreu des de fa molt de temps. Per sumar-s'hi i contribuir a reforçar-lo, el Club Tennis Torelló també organitza la seva particular festa de Carnestoltes, amb gran participació a les instal·lacions de l'entitat. Els nens i nenes de l'Escola de Tennis hi acudeixen convenientment

disfressats per a l'ocasió. Especial comentari mereix la visita al Club de la Reina Carnestoltes a l'edició de 2018. Fins i tot, va provar la seva habilitat amb la raqueta a la mà.

A les Colònies-Sortides de Setmana Santa, que se celebren des de 1994, hi participen els membres de l'Escola de Tennis i de Pàdel, en un ambient festiu i distès, que enforteix els lligams. La participació en les sortides que s'organitzen se sol acostar a la cinquantena de persones.

El Casal d'Estiu s'organitza des de l'any 1992, aprofitant l'obertura de la piscina l'any anterior. En el Casal s'hi ajunten la pràctica del tennis, del pàdel i també d'altres esports, diferents jocs i el gaudi de la piscina. És una activitat que tradicionalment atreu molta participació de nens i nenes. Es porta a terme la darrera setmana de juny i acaba la setmana anterior a l'inici del curs escolar. Fins als nostres dies, es calcula que n'hi poden haver passat (i s'hi han divertit) gairebé 25.000.

Una de les caminades organitzades pel Club

La Colla Matiners

Festa de l'Esport de Torelló, el 2022

Pel que fa al Sopar social, el 31 de maig de 1975 se'n va celebrar la primera edició. El lloc escollit va ser el restaurant Can Bonay, de Sant Pere de Torelló. Hi és costum el lliurament dels trofeus dels diferents campionats, com també ho va ser l'atorgament dels premis Constància i Esportivitat.

El Sopar social, que se celebra el mes de novembre, és un acte que serveix per rememorar tota l'activitat que s'ha fet al llarg de l'any en el club. Es lliuren els premis als guanyadors i guanyadores dels tornejos socials de tennis i de pàdel, i es fan reconeixements a persones que han tingut un paper rellevant per al Club, ja sigui a l'àmbit esportiu o social. És una trobada de socis i sòcies per serveix per tancar i resumir l'any.

A banda de totes aquestes cites, el Club sempre s'ha mostrat (no només amb paraules sinó també amb fets) com una entitat compromesa amb la realitat del seu entorn. Així, al llarg dels anys i quan ha sorgit la possibilitat, sempre s'ha mostrat obert predisposat a col·laborar en causes i iniciatives socials molt diverses, per tal d'ajudar les persones i els col·lectius que ho necessiten. En aquest marc, s'emmarquen accions diverses, com la campanya 'Mulla't per l'esclerosi múltiple', i col·laboracions diverses amb Associació de Familiars i Amics de Nens Oncològics de Catalunya (AFANOC), Osona contra el Càncer, Rebot Solidari de Torelló o la Marató de TV3, entre d'altres.

6

EL CLUB A L'ACTUALITAT. ACTES COMMEMORATIUS DEL CINQUANTENARI

Actualment, el Club Tennis Torelló té unes 360 famílies associades, la qual cosa es tradueix en uns 1.500 socis. En altres èpoques, hem arribat a tenir 400 famílies, però d'una manera més inestable, amb una certa quantitat d'impagats. Ara no, ara tot està molt controlat. Les baixes que hi ha són cobertes per l'entrada d'altres, gairebé no hi ha impagats.

Marcel·lí Arau, Josep Cervera, Antoni Ru-viejo i Josep Bartomeus

En qualsevol cas, com en els seus orígens, el Club continua amb el seu esperit de ser una entitat oberta a tothom, sense discriminacions de cap tipus. Hi ha jugadors i jugadores de totes les edats que gaudeixen de l'esport del tennis regularment.

Per commemorar els 50 anys, el Club ha organitzat diversos actes i activitats per fer memòria i celebrar com correspon aquesta gran fita. Així, coincidint amb la Festa de la Primavera, que cada any suposa la colenda de la temporada de l'Escola de tennis i de pàdel amb una arrossada popular, aquest any l'entitat ha rebut els Gegants de Torelló, que no van dubtar a fer una ballada de gegants a la pista central.

7

NOMS PROPIS DEL CLUB

És evident que una entitat, del caire que sigui i a l'àmbit que es vulgui, no arriba als 50 anys si no és a través de la feina ben feta i amb sentit comú, i de l'aportació (sovint anònima i desinteressada des d'un punt de vista econòmic) de moltes persones. Des de principis dels anys setanta -quan es va començar en la idea d'un club de tennis privat al municipi- i fins a l'actualitat, han estat centenars les persones, que d'una manera o d'una altra, han aportat el seu gra de sorra per fer néixer, fer créixer i consolidar el Club.

En tot cas, en tot col·lectiu, sempre hi ha qui dirigeix la nau i qui hi té un pes més gran. Sense pretendre en cap cas situar ningú per sobre de ningú, a les línies que segueixen hi ha els testimonis de persones, sens dubte, molt importants per explicar i recordar la història del Club Tennis Torelló, evidentment cadascú des de la seva posició i del rol que hi han jugat o hi juguen encara avui.

Els primers presidents del Club,
del 1973 fins al 2022

Aquests testimonis (de més grans a més joves) són: Ramon Soler, expresident; Àngel Fabregó, jugador més destacat del Club a la seva època i responsable de l'Escola; Ramon Picas, responsable de l'Escola durant 20 anys; Jordi Alberch, responsable de l'Escola i vicepresident a diferents juntes directives; Marta Autet, expresidenta; Joan Sadurní, director del Club des del 1993; i Míriam Rosell, presidenta actual.

RAMON SOLER

Torelló, 1940. President (1984-1988)

-Com es va iniciar la seva relació amb el Club?

- La veritat és que el tennis des de ben jovenet em va enganxar força. Abans de constituir-se el Club, el 1973, jugàvem amb els companys a les pistes de l'Sporting Club, a Roda de Ter. De seguida que vam poder jugar a Torelló, em vaig ser soci (vaig ser un dels primers), recordo que la quota inicial va ser de 7.000 pessetes.

-Com va accedir a la presidència?

-Abans de ser elegit president, vaig estar un any (el 1983) com a relacions públiques a la Junta Directiva del president Agustí Bori. Va ser un període que em va ser molt profitós, perquè hi vaig aprendre moltes coses, la situació del Club i per conèixer moltes persones, fet que després em va ser de molta utilitat. Des de l'afició i l'estima al Club, vaig treballar tant com vaig poder.

Un bon dia, els membres de la Junta de Bori em van proposar com a president, càrrec que vaig ocupar quatre anys, entre el 1984 i el 1988. Vaig assumir el repte amb orgull i responsabilitat i amb una Junta molt implicada i amb ganes de treballar. Va ser un equip fantàstic. De fet, quan em conviden a qualsevol acte del Club, jo no hi vaig mai en nom propi sinó en nom de la gent que vaig tenir a la Junta.

-Quines van ser les fites més destacades de la seva presidència?

-Afortunadament, aquells quatre anys vam poder fer moltes coses per a la millora del Club. Això va ser possible d'entrada perquè l'anterior president havia deixat una economia molt sanejada, cosa que és de gran importància. I també, com deia, a la gran col·laboració, desinteressada, de la gent que tenia al costat. Cada setmana, en concret, cada divendres, ens reuníem en el Club.

Així, vam poder fer dues noves pistes de tennis, vam remodelar el local social, vam ampliar els vestidors i vam millorar també els accessos, amb enquitranament des de la granja fins a les portes del Club. Vam aconseguir portar l'aigua de Torelló (el Club està en el terme de Sant Vicenç) i vam conduir les aigües fecals.

El cost de totes aquestes millores, amb la compra de nous terrenys, va ser de nou milions de pessetes. Vam haver de negociar la compra del terreny, i, gràcies a les gestions de Josep Pujol -membre de la Junta- en comptes de 30 pessetes el pam en vam pagar 20, la qual cosa va suposar pagar un milió de pessetes menys. D'altra banda, vam tenir la sort de poder comptar amb una aportació de dos milions i mig que va fer la Diputació de Barcelona, gràcies a les gestions que vam fer amb el seu president, Agustí Dalmau, que es va portar molt bé amb nosaltres. Recordo també que vam haver de fer front a les importants destrosses que va provocar aquella històrica nevada que va patir la comarca el gener del 1986.

Mai no ets bo per tothom (això ja se sap), però estic molt satisfet de tota la feina que vam poder amb els companys de Junta. Des del primer dia el meu pensament estava dirigit a veure quant podíem gastar i on podíem arribar.

-Quina importància li dona als 50 anys del Tennis Torelló?

-És un aniversari molt rellevant i fantàstic, perquè 50 anys són molts. El Club ha anat creixent molt esportivament (no ens podem comparar socialment amb el Club Tennis Vic, però sí des del punt de vista esportiu), cosa que suposa un gran orgull, com també ho és haver-hi contribuït ni que sigui una mica, mitjançant la feina feta amb els meus companys. Jo soc molt torellonenc, estimo molt Torelló i tot el que sigui a dinamitzar el poble em satisfà molt, ja sigui el Club Tennis Torelló i amb el Carnaval, en què també he estat molt vinculat, i amb les carrosses dels Reis.

ÀNGEL FABREGÓ

Torelló, 1946. Membre de la primera Junta i impulsor de l'Escola

-Com i quan va néixer el seu vincle amb el Club Tennis Torelló?

-Vaig formar part de la Junta Directiva que va fundar el Club, el 1973. Abans no es va inaugurar, un grup de gent ja hi havíem treballat durant dos o tres anys. En tot cas, abans de fundar-se, jo ja estava vinculat al món del tennis, que em va captivar quan es van començar a emetre els famosos partits de Manolo Santana per la televisió, aleshores -és clar- en blanc i negre. La meua afició al tennis i d'una colla d'amics ens va portar a fer nosaltres mateixos (com bonament vam poder) una pista de terra en el terreny d'un dels companys, als afores del municipi. En aquells moments (i amb el parèntesi obligat del servei militar) jo alternava la pràctica del futbol i el tennis, cosa que vaig fer entre els 15 i els 25 anys.

A més de la pista de pròpia creació, també anàvem a jugar a La Farga, on hi havia una pista, i sobretot a Sant Quirze de Besora, on hi havia una pista municipal, amb un gran ambient tennístic, sobretot pel fet que hi havia molts joves que aleshores estudiaven o treballaven a Barcelona, i aprofitaven la seva estada a la capital per jugar a tennis en clubs de prestigi com el Barcino i el Sant Gervasi, i quan tornaven al poble, els altres teníem l'oportunitat de practicar amb jugadors de nivell superior.

Posteriorment, en tornar de la *mili*, juntament amb altres companys de Sant Quirze, em vaig fer soci del Club Tennis Vic, que aleshores estava ubicat a l'Estadi i tenia tres pistes de terra. Vaig jugar-hi i competir-hi durant més de 15 anys, i vaig guanyar també alguns tornejos, entre ells, i per cinc vegades seguides, el campionat social. Amb el Tennis Vic vaig tenir, a més, la possibilitat de competir en el Campionat d'Espanya per equips, a la categoria de bronze.

En un moment donat, una colla de Torelló que jugava a les pistes de Roda de Ter em va demanar de col·laborar amb ells, i crec que va ser amb aquest grup d'amics quan es va iniciar el projecte del futur Tennis Torelló. També des de l'Ajuntament se'ns va dir de cedir-nos un terreny per fer-hi una sola pista, però teníem un projecte més ambiciós: crear un vertader club de tennis.

JORDI ALBERCH

Torelló, 1959. Exdirector, exmonitor de l'Escola (1981-1999) i exmembre de diferents juntes directives

-Quin va ser el seu primer contacte amb el Club?

-Va ser a través del meu pare, Jaume Alberch, que jugava a tennis a l'Sporting de Roda amb el grup de persones que van acabar fundant el Club Tennis Torelló, el 1973. Personalment, vaig començar a practicar el tennis estant de vacances a fora, als 11 o 12 anys, i després m'hi vaig acabar d'aficionar als 16 o 17, quan vaig començar a jugar amb Àngel Fabregó i el meu germà Joan. Tots dos germans jugàvem també a futbol, i jo el vaig deixar perquè vaig preferir el tennis.

Com que llavors no hi havia massa joves amb qui jugar a Torelló i el Club estava encara en una fase molt inicial, vaig jugar uns anys al Club Tennis Vic, també amb Fabregó. En aquell temps, era difícil plantejar-se res més que ser aficionat al tennis. El cas és que vaig jugar fins anar-me'n a la mili, el 1980. També en aquest període vaig tenir els primers contactes a l'Escola de Vic, com ajudant de monitor.

-A més de responsable de l'Escola, vostè també va estar integrat a diferents juntes directives al llarg de molts anys...

-Efectivament, vaig estar com a membre de juntes fins a l'any 2010. La primera en què vaig estar va ser la d'Agustí Bori, després vaig estar com a vicepresident a la Junta de Joan Mir, fins a la seva dissortada mort el 2002, que va ser un moment delicat per al Club. El va rellevar Lluís Dachs, de qui també vaig ser vicepresident fins a l'any 2010, que va ser quan es van inaugurar les pistes de pàdel, que van representar una bona aposta per garantir el futur del Club.

-Importància dels 50 anys del Tennis Torelló.

-És una fita que, ben segur, ni es van plantejar les persones que van fundar el Club el 1973. Per exemple, estic segur que el pare, si veiés com està el Club a dia d'avui, tindria una gran satisfacció. Una de les coses bones que destacaria del Tennis Torelló és que no ha tingut una ambició desmesurada per equiparar-se amb altres clubs, sinó que ha fet el propi camí i ha anat creixent d'acord amb les seves possibilitats, sense fer volar coloms, i sempre s'ha intentat millorar en tots els aspectes dia rere dia.

MARTA AUTET

Vic, 1965. Presidenta (2010-2016)

-Com va ser la primera relació amb el Club Tennis Torelló?

-Abans de la fundació del Club Tennis Torelló, el 1973, al municipi només hi havia una pista de tennis, privada, a Can Parrella. El que seria primer president del Club, Ramon Prat, hi tenia relació perquè els seus pares n'eren els masovers. Mon pare, Ton Autet, hi havia jugat, ja que vivia i jugava per aquella zona del poble. Anys més tard els aficionats al tennis de la Vall del Ges anaven a practicar-lo a Sant Quirze, a Borgonyà o a l'Sporting de Roda de Ter.

En un moment donat, un grup d'amics entusiastes del tennis, entre ells el meu pare, van tenir la idea de crear un club, "avalava" el projecte, com a president, Ramon Prat. En aquest sentit, els meus primers records en relació amb el Club em venen perquè, essent una nena, vaig acompanyar el pare i altres dels que serien els socis fundadors a visitar masies i finques de l'entorn per determinar la més idònia on ubicar el futur Tennis Torelló. Parlem d'un any o dos abans de la constitució del Club.

-Com va accedir, força anys més tard, a la presidència?

-Dos joves vinculats al Club, Jordi Lorenzo i Marta Mir, em van dir que volien parlar amb mi sobre les inquietuds que tenien envers l'entitat. Vam quedar a casa i en vam parlar i ens vam emplaçar a una nova cita. En aquesta segona trobada em van dir que volien que en fos la presidenta! Només vaig acceptar de mirar de trobar gent i elaborar un esbós. Com que es tractava de fer bé les coses, el primer que vam fer va ser parlar amb el president, Lluís Dachs, i dir-li que hi havia la idea d'intentar formar una candidatura. Ens va oferir entrar a la seva junta, però nosaltres volíem que es fes un projecte completament nou, i vam desestimar aquesta opció. Vam mirar la llista de socis i ens vam preguntar qui ens agradaria que entrés a la nova junta directiva. Un cop contactats tots ells, vam fer una reunió a casa meua on tots van acceptar formar junta i definir projecte i càrrecs. Llavors va ser quan em vaig adonar que ja m'hi havia implicat tant que em vaig veure empesa, per tots, a fer de presidenta. Tot i que, en un principi, la idea era fer president Fortià Prat Bofill, fill del primer president.

-Què és allò de què se sent més satisfeta de la seva etapa presidencial?

-D'entrada, voldria subratllar que no vaig ser presidenta, sinó que vaig fer de presidenta. En tot cas, allò de què em sento més satisfeta és d'haver contribuït aportant el meu gra de sorra per a la continuïtat i el creixement del Club. Vista des d'avui, la del Club Tennis Torelló és una història insòlita, romàntica, fantàstica i meravellosa. Un exemple del que poden fer les persones per iniciativa pròpia i treballant en equip. En tot cas, crec que és també una entitat que no s'ha escapat de les dinàmiques de l'associacionisme català, per bo i per dolent.

A l'equip que vam configurar (determinant per acceptar la presidència, fins al punt que no hauria continuat fins al final sense comptar amb tots ells) els vam dir d'entrada quina ens agradaria que fos la columna vertebral del nostre mandat: recuperació de la força i l'essència de l'Escola de Tennis, sanejament econòmic, professionalització del personal i manteniment de les instal·lacions del Club. Sobre això vam desenvolupar i treballar el projecte.

D'altra banda, el Club anava creixent (per exemple, la junta sortint i la nova junta vam inaugurar conjuntament les dues primeres pistes de pàdel). Per això, encara era més urgent professionalitzar el personal i dotar el Club d'un organigrama de gestió i treball. I tot això, en plena crisi. És a dir, vam portar a terme nous protocols de gestió i control, reducció de l'endeutament i millores laborals del Club. Vam crear un equip de professionals, amb figures molt destacades entre jovent compromès del Club i amb el reforç del paper de Joan Sadurní, una persona cabdal a la història de l'entitat, amb contactes importantíssims a totes bandes, la qual cosa és molt rellevant. Crec que una de les bones accions que va fer el president Joan Mir va ser, justament, el fitxatge de Joan Sadurní, que és un dinamitzador social nat.

En paral·lel, vam fer diverses accions i manteniment a les instal·lacions. Condicionats per l'endeutament, en aquest sentit, vam organitzar uns quants anys l'anomenada Festa del Bricolatge, que ja s'havia començat a fer a les escoles, i en què moltes famílies van participar amb gran força. Més endavant vam fer quatre pistes més de pàdel.

-Com valora el cinquantenari del Club?

-Sempre ho vaig dir a la Federació Catalana: el Club Tennis Torelló era un model a exportar, amb una història meravellosa, digna d'una pel·lícula. És un club d'èxit sobretot perquè ha sabut sempre preservar la voluntat dels fundadors en el moment de constituir-lo: un club del poble i per al poble; per tant, amb tarifes populars, que hi tingués sempre tanta cabuda el treballador més modest com el director d'una empresa, sense distincions, i que poguessin, òbviament, compartir pista i xerrades al bar. En alguns casos, són quatre les generacions que han pogut créixer en un entorn esportiu formidable. Haver-hi crescut i veure com hi ha crescut el teu fill fa molt goig. Per a mi, a més, el Club em porta a recordar sempre mon pare, que va morir el 2016, l'any que vaig acabar el mandat.

JOAN SADURNÍ

Vic, 1968. Director del Club Tennis Torelló des de 1993

-Com es va vincular amb el Club Tennis Torelló?

-De manera professional, va ser el 1993. Jo estava al Club Tennis Voltregà i el que era el president del Club Tennis Torelló, en aquell moment, Joan Mir, buscava una figura de director esportiu-gerent. Aleshores em va venir a veure i em va plantejar si m'interessaria aquesta feina. Jo ja havia estat vinculat al Club Tennis Torelló, on havia començat a jugar amb vuit o nou anys i on havia format part de monitor de l'Escola, des dels 16 anys. Ens vam posar d'acord, perquè em va interessar molt la feina que em proposava. Per tant, fa 30 anys que estic treballant en el club.

-Quina valoració fa dels 50 anys del Club?

-Crec que és una fita molt important. El Club Tennis Torelló és un club pel qual ha passat molta gent, molts presidents i presidentes, i també moltes juntes directives. I sempre s'han fet les coses amb molta coherència, amb molta responsabilitat. Hi ha hagut èpoques en què s'ha pogut créixer més quant a instal·lacions i equipaments del club que en altres moments, en què, per la situació econòmica regnant, la prioritat ha estat la de tapar forats, com es diu col·loquialment. El Club ha anat creixent sempre, però a poc a poc i amb molt seny. Crec que arribar als 50 anys sense haver passat cap moment en què la continuïtat del Club hagi estat compromesa és motiu de celebració i sentir-nos orgullosos, perquè té molt mèrit, i és gràcies a la contribució de tots i totes els que n'hem format part, d'una manera o altra.

MÍRIAM ROSELL

Vic, 1995. Presidenta des de 2023

-Quin és el primer record que té del Tennis Torelló?

-El meu primer vincle amb el Club respon a una història una mica curiosa. Als tres anys ja m'agradava jugar a les pales a la platja i ja llavors (no sé com) vaig decidir que volia jugar a tennis. Ningú de la meua família hi jugava, però sí que eren socis, de manera que van decidir apuntar-me perquè jo volia jugar-hi tan sí com no. Vaig haver d'esperar fins als quatre anys per ser-hi apuntada. Ja llavors anava dos dies a la setmana a l'Escola. De quan tenia quatre anys no me'n recordo massa, però sí que, una mica més gran, ja pensava que el tennis m'encantava. De seguida que vaig poder, vaig augmentar els dies d'entrenament, i fins i tot la meua mare i el meu pare van aficionar-s'hi i van començar a jugar.

Essent nena, els referents tennístics del moment per a mi eren Maria Sharapova i Rafa Nadal. He de dir, però, que la persona que tenia com a referent proper era Marta Mir, perquè era la professional del Club. Jo de petita ja pensava que voldria ser com ella. No la coneixia i, al final, vaig tenir la sort que va acabar essent la meua entrenadora.

-Què recorda de la seva etapa com a jugadora?

-Als nou o deu anys em van posar a entrenar amb un grup de noies més grans que jo i algun noi. Vaig anar creixent amb elles, fins que a causa de la diferència d'edat, jo em vaig quedar sense grup amb el qual entrenar. En tot cas, ja des dels onze anys, després dels entrenaments al Club, aprofitava per pilotejar a la paret del garatge de casa. Els meus pares estaven desesperats, ja que deixava la paret plena de marques de les pilotes. Ja llavors sabia que volia ser professional, que m'hi volia dedicar, com els que sortien per la televisió. Quan vaig ser més gran i jo continuava tenint clar que volia ser professional, vaig començar a entrenar als matins amb el grup de competició del Club, liderat per Adam Falgueras. Llavors entrenava dos matins amb ells i cada tarda amb el grup de sempre. El 2010, vaig guanyar per primera vegada el Campionat de Catalunya, èxit que vaig repetir en altres ocasions.

En el grup d'Adam Falgueras, els companys i una companya van començar a estudiar una carrera i algunes se'n van anar als Estats Units, de manera que vaig tornar a quedar una mica sola. En aquell moment, vam decidir que la millor opció era anar a entrenar amb un grup de noies de la Federació Catalana. En aquella etapa que es va iniciar als 15 anys vaig entrenar, estudiar i viure a la residència de la Federació a Cornellà. Vaig començar a estudiar *on-line* cada dia de cinc de la tarda a vuit del vespre, després dels entrenaments, i la Federació ens posava dos professors per comentar-los qualsevol dubte. Vaig tenir definitivament molt poc temps lliure, va ser com un tastet del que implicava ser professional. Era llevar-te, esmorzar, entrar a una pista de tennis fins a la una, dinar, tornar a la pista fins a dos quarts de cinc, dutxa i a classe per acabar sopant amb la gent de la Residència a les vuit. A més, viatjàvem per tot Europa quasi cada setmana i, quan no, entrenàvem, cosa que significava que podia tornar molt poc a casa.

En un moment donat, als 17 anys, per una situació que es va donar, vaig anar perdent la il·lusió pel tennis i vaig optar per tornar a Torelló, de la mà de Joan Sadurní i amb l'ajuda importantíssima dels pares. Finalment, als 18 anys vaig decidir anar a estudiar als Estats Units, a la Universitat de San Antonio (Texas), per estudiar i jugar. Va ser una experiència espectacular, totalment recomanable: vaig recuperar la il·lusió, vaig competir per diversos llocs del país i vaig aconseguir ser la primera jugadora a agafar rànquing de la meua universitat. Després dels quatre anys, vaig tornar a Catalunya, i vaig estar dos anys com a monitora del Club. Finalment, una lesió al braç i el fet d'haver de dedicar més hores a la feina van fer-me donar el pas de dir adeu a la faceta d'entrenadora i monitora de tennis.

-Com arriba Míriam Rosell a ser presidenta?

-Jo tenia clar que volia entrar a la Junta, però pensava com a part de l'àrea esportiva, després de tants anys com a jugadora i monitora. En cap moment no m'havia plantejat la presidència. Hi havia l'equip fet i faltava qui l'encapçalés. Parlant entre tots, es va decidir que el fet d'haver jugat jo a tennis tota la vida, de conèixer el món de la competició i de tenir contactes en el nostre esport eren aspectes molt positius per poder aprofitar. Hi vaig estar donant voltes i comentant-ho amb la família, i vaig acceptar. En ser candidatura única, vaig ser automàticament elegida presidenta.

-Quins són els principals reptes fixats en aquest mandat?

-Els principals objectius a curt termini consisteixen en millores de les instal·lacions. El més urgent és arreglar les pistes de tennis i també l'entrada del Club i les obres dels vestidors, iniciades per la Junta

